

«Характер» української нації

**книжкова виставка-реклама
українських класичних творів**

**абонемент
художньої
літератури**

Українська культура і література нині переживають хвилю відродження. Завдяки зростанню попиту культурний простір стрімко розширюється. Видавці активно перевидають книги і тепер нам є з чого обирати. Сподіваємося, що нація зможе зберегти й підсилити цей тренд.

Ментальність, або так звана специфіка світосприйняття та світотлумачення, є своєрідним «характером» кожної нації. Недарма українців вважають мужніми та надприродньо стійкими. Пропонуємо вашій увазі твори, у яких відображається українська ментальність та національний характер.

У кожного народу є свої видатні особистості. До гігантів української національної культури належать Т. Шевченко, І. Франко, Л. Українка, М. Коцюбинський та багато інших письменників, твори яких увійшли до скарбниці світової літератури. З їх творчим доробком в першу чергу пов'язана ідея відродження української нації.

Книги видатних прозаїків нашої країни несуть щось магічне, неповторне, про які можна сказати просто - **наше**. Відчути це може лише щирий українець, справжній патріот і цінитель української етнічної спадщини. Долучитися до своїх витоків, стати ближче до історії і традицій нашого народу ми пропонуємо за допомогою книг українських класиків-прозаїків.

Добірка включає кращі твори. Книги адресовані широкому колу шанувальників української літератури. Знай рідне! Читай українське! Дбай про свою культуру! Приємного перегляду.

Усіх зацікавлених чекаємо на абонементі художньої літератури (ауд.514).

Тарас Шевченко «Кобзар»

Думи мої, думи мої,

Лихо мені з вами!

Нащо стали на папері

Сумними рядами?..

("Думи мої, думи мої", ліричний вступ до «Кобзаря», 1840 рік).

26 квітня 1840 року вийшло перше видання "Кобзаря" Тараса Шевченка. Воно мало тираж всього 1000 екземплярів і було видано за сприяння полтавського поміщика Петра Мартоса .

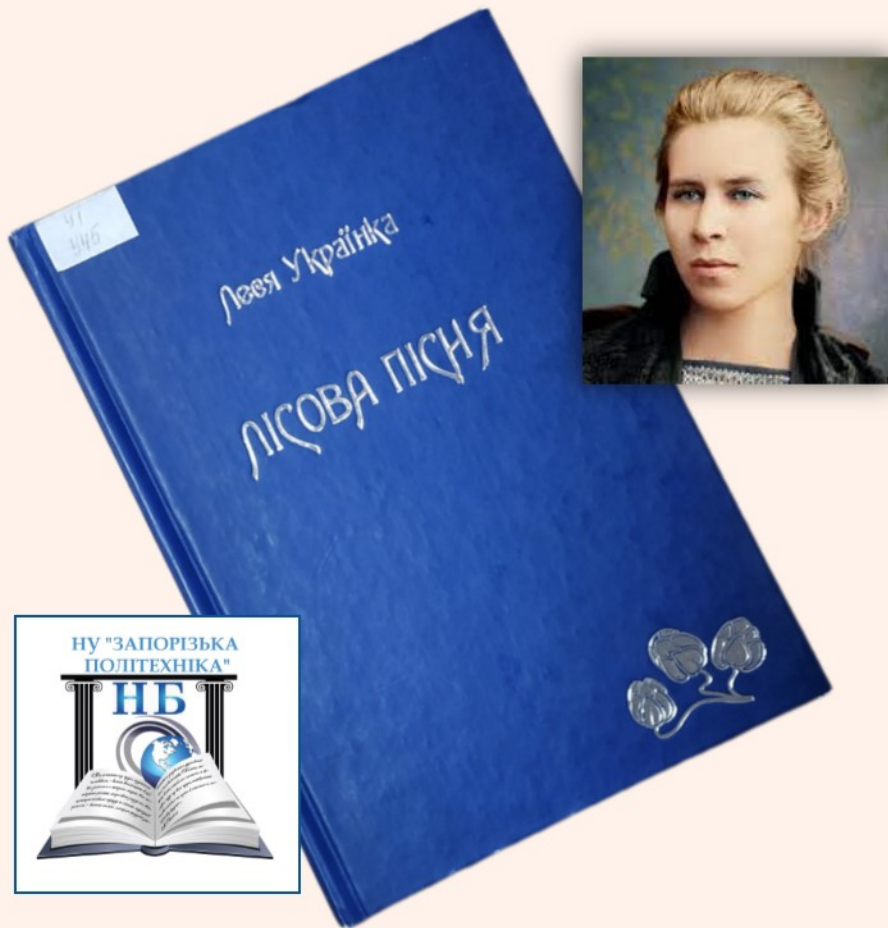
"Кобзар" мав величезний успіх. Його видання «стало визначною літературною подією», яку обговорювали читачі, колеги-письменники та поети й критики.

Ніхто тоді не міг припустити, що ця книга стане скарбницею віршів про рідну неньку Україну, адже сьогодні від старого до малого знають всі, що таке Кобзар.

Ось як писав про "Кобзар" Іван Франко: "Ся маленька книжечка відразу відкрила немов новий світ поезії, вибухла мов джерело чистої, холодної води, заяснила невідомою досі в українському письменстві ясністю, простотою і поетичною грацією вислову".

Але водночас Шевченко зіткнувся і з очікуваною критикою: деякі російські літературознавці називали збірку "небезпечною". 1847 року "Кобзар" було заборонено та вилучено з бібліотек. Книжку вилучали навіть з приватних колекцій читачів — що, звісно, сприяло якщо не популярності "Кобзаря", то його цінності, зробивши перше видання раритетним ще за життя поета. Через багато років "Кобзар" залишається однією з найважливіших книжок в історії України. Сучасні видання "Кобзаря" — вже не раритет, але все одно є тим, що хочеться мати на своїй книжковій полиці.

Леся Українка «Лісова пісня»

Написана в Кутаїсі (Кавказ) в 1911 році. Вперше п'єса була поставлена 22 листопада 1918 року в Київському драматичному театрі.

До написання «Лісової пісні» Леся Українка йшла все життя.

«Історію Мавки може тільки жінка написати», – полемічно наголошувала Леся в листі до матері. І зізнавалася, що «я таки сама «неравнодушна» до сеї речі. Мені здається, що я просто згадала наші ліси та затужила за ними...».

За жанром «Лісова пісня» — драма-феєрія, якій властивий фантастично-казковий сюжет, неймовірні перетворення. У такій драмі поряд із людьми виступають фантастичні істоти.

Неповторний національний колорит. Глибина філософської думки. Довершеність драматургії. Усе це не просто притаманне «Лісовій пісні», а виводить її на світові рубежі в літературі, до вершин театру ХХ століття.

Не з античних сюжетів, а на місцевому матеріалі зародилася геніальна драма-феєрія Лесі Українки. Це поетичний твір про красу чистого кохання, високу мрію та одвічний потяг людини до прекрасного. А прекрасне в природі, як і в людській душі, ніколи не вмирає. Саме тому і багато років по тому «Лісову пісню» називають «діамантовим вінцем» творчості Лесі Українки. А сама драма-феєрія і до сьогодні є одним із шедеврів світової літератури.

П'єса хвилює красою мрії, словами-самоцвітами, музикою мови. Цей художній твір можна назвати вдалим Лесиним словом — дивоцвіт.

Михайло Коцюбинський

«Дорогою ціною»

Рік написання - 1901.

Опублікована 1902 р. на сторінках «Киевской старини».

Це зворушлива історія кохання кріпаків Остапа і Соломії, що всупереч долі хотіли бути разом. Дія відбувається у 1834–1836 роках, коли вже була ліквідована Задунайська Січ і в Україні існувала панщина. У творі оспівуються не лише сила кохання, а й волелюбність та мужність українського народу, що не корився панській неволі. Остап і Соломія – символи нескореності українського духу.

Соломію, яка любила Остапа, пан видав заміж за старого фурмана, а бунтівника Остапа грозився віддати у солдати. Що краще – ризикнути життям заради волі, чи прожити відведений строк у неволі та приниженні? Двоє закоханих відчайдух наважуються втекти. Їх чекає важка дорога. А попереду – невідомість... "Вільний дух народу" - це ще один персонаж твору.

Що хотів сказати нам Коцюбинський? Напевно, що ми мусимо боротися до кінця - якщо не заради нас самих, то заради наших дітей й онуків, аби їхнє життя було кращим від нашого.

Повість цікава та емоційна. Любителі екшну отримають неймовірне задоволення від прочитання.

Михайло Коцюбинський «Тіні забутих предків»

Це історія кохання двох нащадків ворожих родин, таких собі українських Ромео і Джульєтти — Івана й Марічки, що розгортається посеред карпатських гір. Власне самі Карпати у цьому тексті виступають неначе окремим персонажем, переповненим легендами та духами.

Коцюбинський надзвичайно відповідально поставився до відтворення світу гуцульських вірувань і традицій.

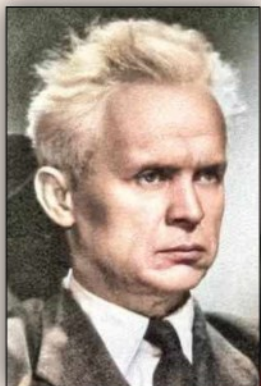
Він досліджував побут і діалекти гуцульських сіл, укладав словнички, шукав місцеві квіти й трави, ходив на весілля та інші традиційні ритуали. Усе це, аби максимально достовірно передати атмосферу того куточка світу. Пишучи твір «Тіні забутих предків», Коцюбинський зізнався: «Коли б я хоч трохи переніс на папір колорит Гуцульщини і запах Карпат, то й з того був би задоволений».

Чугайстер, щезник, мавка і мольфари, які закликають негодю. А поряд з цим кохання, важкий вибір між любов'ю небесною та любов'ю земною. Вигадане і справжнє, язичницьке та християнське, усе сплітається в одну історію, де духи правлять людиною, людина — духами, а сама реальність стає частиною міфу.

Якби Коцюбинський написав твір до появи Шекспіра, в англійського драматурга не було б шансів на успіх. Ця історія розчулить будь-кого.

Повість було закінчено 1911 року, а вперше надруковано в «Літературно-науковому віснику» в 1912 році.

Олександр Довженко «Україна в огні»

«Україна в огні» — кіноповість Олександра Довженка, присвячена подіям німецько-радянської війни на території України, долі сільської родини та простих селян. Рік написання: 1942-1943.

Це історія, яка зворушує. Ті буремні роки для України були страхом, жахом, відчаєм та втратами, розлукою з близькими, які йшли на фронт, оплакуванням родичів, яких поглинула у свою безодню ненажерна війна. Хтось позбувся всього майна, хтось залишився скаліченим назавжди. І серед цього мороку, попелу та диму Довженко описує історію кохання. Двоє закоханих, мимоволі з'єднаних перед війною і розлучені на довгі роки, пронесуть свої почуття крізь найважчі роки свого ще такого молодого життя.

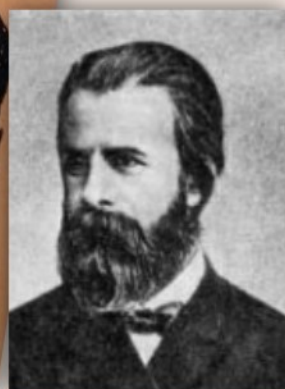
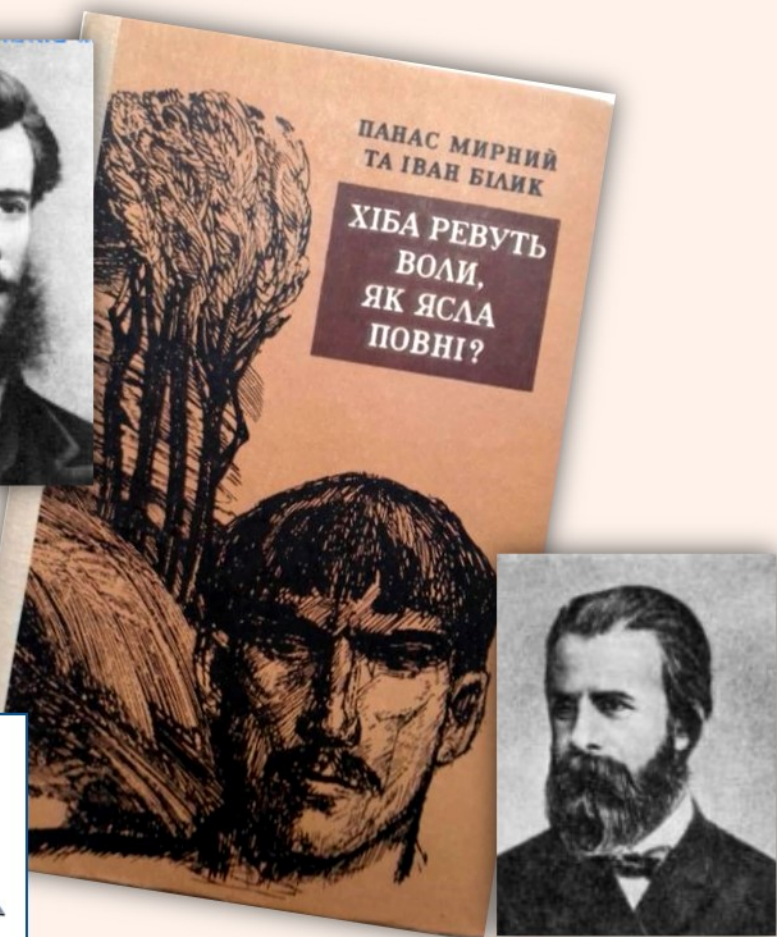
Ідея твору, за словами самого автора, — незламність сили і непохитність духу нашого народу, здатність до визвольної боротьби і впевненість у перемозі над ворогом.

«Написав я “Україну в огні” з огненным болем у серці і палким стражданням за Україну, що перебувала в німецьких лапах, з болючим жалем і страхом за її долю...

Кому ж, як не мені, сказати було слово на захист свого народу, коли така велика загроза нависла над нещасною моєю землею. Україну знає лише той, хто був... на її пожарах сьогодні...» О. Довженко.

Кіноповість створено в 1943 році, у розпал війни, але вперше було надруковано через 23 роки, вже після смерті автора.

Панас Мирний «Хіба ревуть воли як ясла повні?»

«Хіба ревуть воли, як ясла повні?» - це справжня епопея про українське селянство авторства двох братів, Панаса Мирного та Івана Білика. Створювалася 4 роки (1872-1875), опублікована 1880 року в Женеві.

Автори сміливо утверджують важливу в усі віки ідею — народ жив би мирно, якби не нестерпне гноблення, і лише за допомогою насильства можливо змінити світ.

Твір складається з чотирьох частин, які описують життя села Піски та його мешканців із різних історичних перспектив.

Але так чи інакше, всі заплутані сюжетні лінії приведуть нас до нашого головного героя – Нечипора Варениченка, який народився у неповній родині, де його виховувала сувора мати та лагідна бабуса. Із самого дитинства парубок зіштовхувався із неприйняттям себе зі сторони суспільства, а зі смертю бабці Чіпка залишився без своєї єдиної опори. От з того моменту письменники дають змогу спостерігати нам занепад одного маленького хлопчика, який із дрібного бешкетника повільно перетворюється на справжню пропашу силу... Надзвичайна цікава книга із гострим соціальним підтекстом про зневіру, правду й кривду, несправедливість соціуму до «інакших» та багато іншого, із чим ми зіштовхуємося у нашому житті. Сильна та трагічна, справжня перлина української літератури.

Твір напрочуд актуальний як на наш теперішній час. Зовнішні умови життя змінюються, але людина завжди лишається людиною з усіма своїми вадами та чеснотами. Тож не цураймося класики – це багатюща й невичерпна скарбниця досвіду минулих поколінь, звертатися до неї сучасникам повчально й корисно.

Іван Багряний «Тигролови»

«Тигролови» - це пригодницько-автобіографічний роман Івана Багряного, написаний та виданий у 1944 році як «Звіролови» у львівському журналі «Вечірня година». Це перший великий твір письменника, в якому вражаюче правдиво зображено страшну людську трагедію в часи сталінських репресій.

Іван Багряний написав твір за 14 днів, переховуючись деякий час від гестапівців у Моршині, взявши в основу частину свого життя: «Мені не треба було нічого вигадувати. Життя товпилося в моїй душі і виривалося, як Ніагара. Країну, про яку я писав, я любив, як свою другу батьківщину, хоч і потрапив у неї невольником... Я не просто писав, я — жив! «.

Це роман про молодого нащадка українського гетьмана Дем'яна Многогрішного - Григорія Многогрішного. Його минуле - темне й небезпечне, але чоловікові вдається вирватися з його лещат і волею випадку він потрапляє до суворих лісів Сибіру, де зустрічає своїх земляків - українців. Та це лише початок його дивовижного життєвого шляху, на якому ще чимало випробувань, втрат і, звісно, кохання...

«Тигролови» - чудовий пригодницький роман із напруженим та захопливим сюжетом, який не втратив актуальності й сьогодні. Він торкається кожного серця, адже передусім він про сміливість, прагнення свободи і любов до батьківщини

Василь Стефаник «Камінний хрест»

Василь Стефаник – відомий український письменник, майстер новели. Кожна його історія пронизує читача до глибини душі, а його героям неможливо не захоплюватися та співчувати. А ще у цього письменника просто неймовірна мова.

«Камінний хрест» — епічно-психологічна новела, написана 1900 року.

Твір створено під враженнями від масової еміграції галицького селянства за океан. Стефаник, навчаючись тоді в Кракові, був свідком поневірянь земляків при пересадках з одного поїзда на інший. Причини, що призвели до масового переселення, — це пошуки кращої долі доведених до відчаю селян. Протягом 1890–1910 років з Галичини виїхало понад 300 тисяч українців.

Образ головного героя — Івана Дідуха — це широке художнє узагальнення, живе втілення глибокої любові до рідної землі, втрачаючи яку, він прощається з усім найдорожчим.

Іван добрий ґазда, весь вкладається в роботу на своєму полі, хоч його вже давно перекошило від важкої праці. Тому односельчани його так і звать – Переломаним. Не бачачи перспектив у тогочасній Україні, родина Івана наполягає на міграції в Канаду, і зрештою той погоджується. А перед від'їздом оплакує своє життя, прощається з односельчанами і ставить на горбі на своїй ділянці хрест на згадку про себе. В основу новели покладено реальний факт: Штефан Дідух (у творі Іван), односелець Стефаника, емігруючи до Канади, ставить на своїй нивці кам'яний хрест (який, до речі, і донині стоїть у Русові).

«Камінний хрест» - дуже сильний твір, власне, як і все у Василя Стефаника, є яскравим прикладом опису справжньої відданості батьківщині та розкриття українського духу.